

VII CONCURSO DE POESÍA FUNDACIÓN JESÚS SERRA

“La poesía es el más dulce de los pesares.”

Alfred de Musset.

PREMIO CATEGORIA C – CASTELLANO

23 de abril de 2014

Amigo

Abriré de tus trampas los cerrojos
oiré tus más dulces ilusiones
de tu vida las más tristes canciones
y después miraré tus bellos ojos.

Soy nube que de la tormenta avisa,
podremos caminar el arcoíris
y la lluvia que caiga de tu iris
secaré con el sol de una sonrisa

Entraré en tu mente sin permiso
abriré con la llave de un consuelo
soy viento, entre sueños me deslizo

para darle a tu mundo un nuevo anhelo
Soy brisa de silencio escurridizo
que eleva tus deseos hasta el cielo.

Xilair

VII CONCURS DE POESIA FUNDACIÓ JESÚS SERRA

**“La poesia és el més dolç dels sofriments.”
Alfred de Musset.**

PREMI CATEGORIA C – CATALÀ
23 d'abril de 2014

L'ofici de poeta

A classe un poema m'han encarregat,
i jo, de seguida m'he esverat.
Com ho faré?
Com ha de ser?
Mil i una figures hi han de caber.

I el tema, quin serà?
Ara tot em fa dubtar:
d'amor, de penes,
de nens, de nenes...
Alguna cosa em surtirà.

Pluja d'idees,
riu d'imaginació,
a funcionar el cap
que tot té solució.
Espero no fer un nyap!

Jo ja gec al meu jaç,
amb el llapis al final del braç.
A punt estic per escriure,
això segur que em fa riure,
si tot plegat té un bon desenllaç.

Les paraules van sortint
i en rengleres es van posant.
Com si anessin desfilant
les estrofes van fluint,
per fi ja m'estic animant.

Diu que metàfores hi haig de posar,
hipèrbole que vol dir exagerar.

Paral·lelisme, personificació,
hipèrbaton, antítesi, al·literació.
Tot això em fa venir fred i calor!

I la rima consonant
amb quintets ha d'anar sonant.
Dues rimes ha de tenir,
al llibre ho vaig llegir,
quan m'anava preparant.

I és que jo de poesia
en llegeixo cada dia.
De tant i tant que m'agrada
el meu cor juvenil irradia
una alegria inesperada.

I poc a poc anar pensant,
i poc a poc anar escrivint,
el poema he confegit;
tapís de lletres aconseguït!
Estat d'ànim: triomfant!

Vent

VII CONCURSO DE POESÍA FUNDACIÓN JESÚS SERRA

“La poesía es el más dulce de los pesares.”

Alfred de Musset.

PREMIO CATEGORIA B – CASTELLANO

23 de abril de 2014

Siniestro total

Declaro esta noche
siniestro total.
He oído el camión de la basura
más allá de la ventana.
He recorrido con apatía
los cardinales de una televisión
ensimismada en horóscopos convenidos,
bingos de fruslería
y algún blues distraído
que haría cerrar los ojos
al pez de la vecina.
Me he desabrochado la camisa
ante el inminente hecho de que esta noche
tus manos se ausentarían
mis pantalones abnegados aún conservan la fe absurda
en quedar arrugados sobre el respaldo de mi silla.

He desecho la cama, revuelto las sábanas
y arrojado al suelo la almohada
para preparar el escenario de una función
que, esta noche,
a todas luces,
no será representada.

Y nos quedamos a solas
las velas, las fotos, las letras y yo
colocados con un incienso de jazmín
y escuchando el ruido de las vueltas
a veinticinco revoluciones por minuto
que mi cabeza va dando,
irrevocablemente,
a esta hetera soledad
que me aboca a un silencio atribulado.

Gilabert

VII CONCURS DE POESIA FUNDACIÓ JESÚS SERRA

**“La poesia és el més dolç dels sofriments.”
Alfred de Musset.**

PREMIO CATEGORIA B – CATALÀ
23 d'abril de 2014

Records d'un somriure artificial

Arrels, uneix els arbres a la terra i a les persones amb el passat
el bo, el dolent, el dolç i l'amarg,
el que recordem amb llàgrimes als ulls o somriures amagats,
el que volem oblidar i no podem,
el que no volem i un dia ha marxat.
Dormida, sense fer res, els records m'aclaparen,
absent, no em moc, no els puc bloquejar, venen,
quan el cap no sap si seguir el cor o la raó,
quan et sents sol entre un milió,
quan la gent et buida del tot,
les llàgrimes semblen no tenir aturador
i aquí mai acaba, mai acaba...
Crits, soroll a l'horitzó, en una mar de silenci
ploro, tristesa en líquida forma
plou lentament,
riuen, lleus campanes lluny, lluny del meu costat,
tremolo, la por i la fred em superen...
Foscor absoluta,
llum nul·la,
tot s'acaba... i res comença.

Edelweiss

VII CONCURSO DE POESÍA FUNDACIÓN JESÚS SERRA

“La poesía es el más dulce de los pesares.”

Alfred de Musset.

PREMIO CATEGORIA A – CASTELLANO

23 de abril de 2014

Ahora

Ya no sé muchas cosas
pero todavía
sé que tu color preferido es morado
y tu libro Los Miserables.
Sé
que siempre que ponen Willow en la tele
la ves y ya
has perdido la cuenta de cuántas
veces
la has visto;
que andas como un pato, un patito de esos
"de feria" que vendían cuando éramos niños
y te distinguiría por tu forma de andar entre
cien personas o más a un kilómetro;
que tu tío preferido, también era feriante, y te llevaba
en una caja de fruta cuando eras niña y tú te imaginabas ser
una lechuga;
que te gustan los animales. Todos. Y muchos
caracoles te deben la vida;
que por culpa de unos petardos
se os perdió una perra y todavía andas
buscándola en sueños.
Sé
que llevas, casi siempre, las gafas sucias
y muchos calcetines con tomates y calzas
el número 35 y medio y juntas las manos cuando estás triste y
la felicidad te sabe a judías verdes y duermes
del lado derecho de la cama sobre tu lado derecho hecha
un bicho bola y yo
te abrazo por la espalda como
si fuéramos dos cucharas hasta las doce
o más... Sin prisa.

Pero hoy
ya no recuerdo dónde
he aparcado, ni qué he comido y mañana

solo habitaré en la niebla

-como cuando te dejaba mensajes de amor
en el espejo de baño
para cuando salieras de la ducha-
Ssshhhh

calla.

No digas nada. Ya sé...

Y ahora sonrío.
Sonríe ahora. Vamos a ser felices
ahora,
en este instante, que nos hacen una foto...
CLIC

Moai

VII CONCURS DE POESIA FUNDACIÓ JESÚS SERRA

**“La poesia és el més dolç dels sofriments.”
Alfred de Musset.**

PREMIO CATEGORIA A – CATALÀ
23 d'abril de 2014

L'altri

M'agrada veure't com et pentines
d'esquena al món i a les ventades.
Blens que dibuixen atzars
per la cresta dels teus pits.
M'agrada acaronar-te el cos
nu, assegut a l'espona del llit...
Besar-te els mugrons irisats,
les mans valves, el sexe endurit;
hotel de velles topades.
Potser encendrem foc en alguna illa.
Una claror que un vigia atansi,
algun mot que el teu cos apami.
Jeu en aquesta catifa d'herbes altes:
el mantell de la nit ens serà propici.

Escriuré aleshores el teu nom a la riba,
abans que cap temporal l'esborri.
Sóc Ulisses sense nau.
Sóc Neptú sense trident.
No hi ha reialmes. No hi ha banderes.
Cap exèrcit assetjarà la plaça.
Cap enemic creuarà fronteres.
El nostre és un país petit, sense malícies.
Vull morir en tu, i no n'he après encara.
I de cop, es desferma la tempesta.

Hi ha alguna més?, demanes.
Unes síl·labes que corren
a batzegades per la gola
i moren just abans de néixer.
Hi ha algú altre?, pregunto.
El silenci s'acotxa als teus ulls
amb volves de fum atrapades al sostre.

Respira fort, que la salabor retorna.
Deixa que el meu son t'aculli
com un jaç d'estels que aplanava els marges.
Ens abaltim els cossos, doncs,
guerrers sense consignes.
No duem escuts, ni estendards
tan sols un passat que ens justifica
i un paisatge erm a la butxaca.
Ens aboquem indolents
a un incendi de pous inacabats.

Diuen que hi ha una altra mar, t'afermes.
I la teva mà em mostra el camí
que només la complicitat atorga.

L'habitació és una glera,
els llençols un naufragi.
I aquell far, que res anuncia
una glopada de sal al teu baix ventre.
El silenci segella un pacte
que ens afebleix i perpetua.
No preguntis. No retreguis.
No demanis perquè ni et justifiquis.
El dubte ens honora i ens enalteix;
còmplices i estranys alhora.
I pels marges foravilers, l'altri
ens sotja i ens vigila.

elveidedalt